

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623179008.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»Ingen seer naar Søvnens kommer!« sagde den gamle Frue, »og endnu mindre naar Døden kommer! det er godt at have ryddet op før man lægger sig, og det vil jeg gjøre idag, og De skal hjælpe mig, Madam Krone. Derpaa har jeg tænkt siden jeg sagde Farvel til Kong *Frederik*; han var ingen Krigsmand, hvormeget han end holdt af Soldater, og det vil jeg heller ikke være; jeg slutter Fred, og det paa Geburtsdagen. Der sidder min Svigerfader«, og hun pegede paa det gamle Portræt, der stod opstillet paa Resten af Gaardens Træhest. »Saa vred saae han ud, og endnu værre; han er det Første, jeg kan huske fra min Barndomstid; i saadan en rød Kjole stod han med Tyrepidsken i sin Haand, den knaldede over mit Hoved, den slog mig en lang Blodvabe over mit Hoved og Hals, og jeg var et lille uskyldigt Barn, der krøb paa Brostenene under Træhesten, som min stakkels Fader red paa, med Stene bundne ved Benene. Jeg kan huske, hvor fælt min Moder skreg, og han der i den røde Kjole sparkede den syge, elendige Kone, saa hun faldt henad Stenene; jeg har aldrig kunnet glemme det, jeg har hørt det skrig mange Gange igjen inde i mit Hoved, jeg har følt Pidskeslaget brænde ned over min Tinding, og at jeg ikke er blevet gal, er ikke min Skyld. Men man skal være christelige Mennesker; jeg har gjerne villet være det, men vi due ikke rigtigt, Madam Krone! Villien er ikke nok. Men nu er den Tidsregning ude, - Kong *Frederik* ligger i sin Grav, og jeg holder nok min sidste Geburtsdag, og saa vil jeg ikke bæres under Tag med ham der, uden at have j evnet og tilgivet!« - Hun tog Billedet, der var halvt løsnet fra den ormstukne Ramme. »Det skal varme under Fattigmands Suppekjedel«, sagde hun; »det og alt Træet der; hjælp mig, Madam Krone. Jeg vil brænde ham; og naar han saa bliver Aske med Pinebænken der, vil jeg ønske, at han ikke maa brænde andre Steder. See hvor frisk endnu den skarpe Fjæl er, der 210 var Hesteryg; den skal ikke brændes, den vil jeg have god Brug af. Det er ikke noget Piankereri, det er en christelig Tanke!«